

[Pürschel.]

med en Bemærkning i, som Nutiden næppe vilde underskrive. De siger dør, at kun Kastration har Virkning i den Retning, medens Sterilisation ikke kan tænkes at have nogen Virkning, og de understreger meget stærkt de uheldige Bivirkninger, som Kastration har. Nu er det jo overordentlig interessant at sammenligne dermed den Erklæring fra Retslægeraadet, der foreligger som Bilag til dette Forslag her, en Erklæring, der naturligt har været af stor Betydning for hele Stillingen til dette Forslag.

Denne Udvikling kunde godt give Anledning til nogle Betragtninger. Man kunde, naar man ikke i alt for høj Grad beundrer Udviklingen og ikke i alt for høj Grad ligger paa Maven for alt, hvad der hedder moderne, jo nok fristes til at anstille nogle Betragtninger over Virkningen af de mange humane Foranstaltninger, som medfører, at man holder Liv i alle mulige og ogsaa i umulige Individuer, og at dette, efter min Mening, fører Samfundet til, at det paa anden Maade maa værges sig, om jeg saa maa sige. Den naturlige Udskillelse af de mindre værdige Individuer, som fandt Sted i gamle Dage, er der sat Bom for, med det Resultat, at saadanne mindre værdige Individuer forplanter sig i høj Grad til Skade for hele Samfundet, og saa tvinges Samfundet til Foranstaltninger, der for Fortidens Humanister vilde have staaet som forfærdende inhumane. Den moderne Humanisme tillader ikke, at noget Liv gaar tabt; dog strækker man ikke Humanismen saa vidt, at det ogsaa gælder de vordende Liv; dør slaar Humaniteten til den anden Side: den moderne Humanisme finder intet urigtigt i at standse det, man kunde kalde for Livets Fortsættelse. Man har en dyb Interesse for Menneskerettighederne, og man kunde paa Baggrund heraf fristes til at spørge, om der egentlig gives nogen helligere Menneskeret end den at se sit Liv fortsat. Men det er man altsaa ikke betænkelig ved, og jeg fremhæver dette, fordi det kan være gavnligt over for Folk, der altid dyrker Fremskridtet og optræder som Rosere af den Tid, hvori de lever, og dens overordentlige Overlegenhed over for Fortiden, at fremhæve dette og sige, at her sker der noget, som man meget vel kunde tænke sig, at Fortiden vilde have betragtet som et Tilbageskridt. Jeg har ofte fra denne Talerstol haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at Ordet Reaktion for mig aldeles ikke rummer noget som helst afskrækkende. Hvad der er Aktion, og hvad der er Reaktion, kommer ganske an paa, fra hvilket Standpunkt man ser det, og

det er meget muligt, at en ikke alt for fjern Fortid vilde have betragtet det, der her sker, som en alvorlig reaktionær Handling. I Nutiden betragter man det som et Fremskridt, som saadant er det hilst af begge de Ordførere, der har talt.

Ogsaa en anden Ting kunde der være Anledning til at fremhæve ved denne Lejlighed, og det er, at de moderne Kriminalister, om hvis Blødsødenhed der har været sunget saa mange Sange i den sidste Tid i dette Land, nu udsættes for Angreb for, at de tager for haardt, for brutalt fat paa Tingene. Til Dels kommer Angrebene af denne Art fra de samme Kredse, som har været med til at synge Sangen om den moderne Kriminalists Blødsødenhed.

Det, man gaar til her, er at indføre Adgangen til som Reaktion over for Sædelighedsforbrydere at benytte Kastration. Nu kan man kalde det Straf, eller man kan lade være at kalde det Straf, Resultatet for Individet er naturligvis det samme. Og een Ting er ogsaa sikker, at ingen Domstol vilde, hvis den idømte Kastration samtidig, unnlade at tage Hensyn hertil ved Vurderingen af, hvor megen Frihedsstraf der var nødvendig, og ingen Benaadningsmyndighed vil ved Afgørelsen af, om det er nødvendigt at udstaa hele den idømte Frihedsstraf, unnlade at tage Hensyn til, om den paagældende derefter er blevet kastreret. Herigennem har man den nøje Forbindelse mellem den strafbare Handling og Reaktionen slaaet fast paa en uimodsigelig Maade. Dette nævner jeg bl. a., fordi jeg synes, at man ikke ad den Vej, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gjorde det, kan angribe Landsdommer Skadhauges Kronik i „Politiken“ i Dag. Jeg synes, man maa se Sagen, som den er. Her er Tale om Anvendelse af en Samfundsreaktion over for en strafbar Handling, og dette er — det synes jeg, Landsdommer Skadhaug har Ret i — efter Grundloven naturligt et Domstolsanliggende. Derfor ønsker jeg for mit Vedkommende ogsaa at se nærmere paa, om man skal henlægge Afgørelsen af dette Spørgsmaal til Domstolen eller til et Nævn. Og jeg kan ikke unnlade at fremhæve, at Domstolsbehandlingen jo i mange Henseender byder en langt bedre Garanti end Behandlingen i et Nævn, og dette maa man jo ikke mindst fra Demokratiets Side have et aabent Øje for. Nu tror jeg ganske vist ikke, at Kronikkens Forfatter har Ret i, at Offentlighed vil være noget synderligt Værn i disse Sager, thi jeg kan ikke vel tænke mig, at man skulde behandle dem for